

[Clara Munck.]

men vi giver bemyndigelse i tiltro til socialministerens sædvanlige forståelse for sådanne bemyndigelser.

Det afgørende er selvfølgelig, som det allerede er sagt, den meget væsentlige økonomiske forbedring, der finder sted, når man bliver ramt af sygdom. Der er jo tale om en generel forhøjelse på næsten 50 pct., og det står vi yderst forstående over for. Vi er glade for, at ministeren har taget også de frivillige dagpenge med, så at husmoderen uden eget erhverv, der hidtil kun har kunnet sikre sig 5 kr. om dagen, nu kan komme op på et beløb, der i hvert fald forslår lidt mere, når vi tænker på husholdningsudgifter og andet, nemlig 15 kr.

Vi er også enige i, at maksimumsydelsen for den frivillige forsikring kan forhøjes, men selvfølgelig er det afgørende først og fremmest de tvungne ydelser, hvor det jo er det direkte tab af arbejdsindtægt, der skal kompenseres. Her når vi jo op på et beløb, der svarer nogenlunde til, hvad der blev fastsat i arbejdsløshedsloven, og vi anerkender ministerens indstilling: at da der her er tale om faste ydelser, kan vi ikke gå helt så langt som inden for arbejdsløshedsforsikringen, hvor det er en maksimumsgrænse, man selv kan tage stilling til, om man vil nå op på.

Vi er bare kede af, at det ikke denne gang er lykkedes socialministeren at opnå enighed med arbejdsmarkedets parter. Det er jo sådan, at denne form for forsikring — i modsætning til den frivillige dagpengeforsikring — hviler på ydelser fra arbejdsmarkedet, hvor arbejdsgiver og arbejdere tilsammen bærer fem sjettedele af udgifterne, i dette tilfælde af merudgifterne. Da vi sidst foretog forhøjelser i 1965, var der enighed både med LO og arbejdsgiverne, og vi vil da gerne have at vide, hvad der ligger til grund for, at socialministeren ikke havde samme heldige forhandlingsmulighed eller -evne ved denne lejlighed, hvor arbejdsgiverne altså ikke er gået ind for forhøjelsen. Deri ligger ikke, at vi ikke mener, forhøjelserne skal gennemføres, men vi vælter dog en merudgift på 40 mill. kr. over på arbejdsgiverne. Det var dog rart, om de gik helhjertet ind for udgiften. Det kan jo være, vægringen skyldes, at man på det tidspunkt ikke kendte overenskomst-

forhandlingernes udfald — jeg tror ikke, det skyldes, at socialministeren har skærpet kontrol- og indberetningspligter for arbejdsgiverne. Men vi sætter altså et spørgsmålstegn ved denne del af forslaget og vil gerne have det behandlet i udvalget.

Så skal jeg kun nævne den sidste ting — og det undrer mig lidt, at hr. Niels Mørk ikke nævnte det, jeg har før rejst spørgsmålet om denne reservefond. Jeg synes, at vi på forskellige områder lægger for mange penge hen af de aktuelle ydelser, henlæggelser, som jeg egentlig ikke så stærkt ser nytten af. Jeg forstod her, at de samvirkende sygekasser havde stillet forslag om, at den lovpligtige reservefond blev nedsat — den skal jo i dag udgøre op til 75 pct. af gennemsnitsudgiften for de sidste 3 år — men det har socialministeren ikke ment at kunne følge, idet han hellere følger direktoratet for sygekassevæsenet, der bl. a. peger på nødvendigheden af, at de små sygekasser har en større fondsdannelse.

Nu står jeg her med sygekassedirektoratets egen beretning for 1964, udsendt i 1966, og den underbygger i hvert fald slet ikke, at det skulle være nødvendigt at fastholde de 75 pct. af hensyn til de små sygekasser; ud over reservefondene har sygekasserne jo også en formue på over et par hundrede millioner kroner.

Jeg vil på min gruppes vegne faktisk stille i udsigt, at vi meget gerne slutter os til hr. Niels Mørks udmærkede forslag, men at vi afventer en udvalgsbehandling. Vi er i det hele taget positivt indstillet over for lovforslaget og mener, at det er et godt forslag, socialministeren har fremsat.

Hanne Reintoft: Mit partis ordfører kan desværre ikke være til stede i dag, og vi vil derfor meget gerne have lov til at komme med vore principielle betragtninger om lovforslaget ved anden behandling.

Rent personlig vil jeg udtrykke min dybe skuffelse over, at sygedagpengene til den kvindelige lønarbejder fortsat skal være lavere end dagpengene til den mandlige. Det er tit netop, når kvinden, husmoderen, er syg, at et hjem påføres store udgifter f. eks. til husmoderafløsning. For den enlige forsørger, der måske sidder med en stor husleje, er det næsten umuligt at klare sig